

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

4. De monstrosis, & infortunatis casibus, & effectibus Dei est Prouidentia:
vbi doctrinæ Syrenij, & Molinæ animaduersio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

CERTAMEN V.

De monstrosis, & infortunatis casibus, & effectibus Dei est Prouidentia: ubi doctrinae Syrenij, & Molinae animaduersione.

1. Iustus Syrenius 4. de fato capite 25. Monstrosos effectus, & casuales, & fortuitos à Dei prouidentia extrahit: dum casuales esse, casuque accidere, respectu etiam Dei, dixit. Quod enim alicui ex sua prouidentia, scientia, voluntate, & intentione aduenit, non casu, & fortuito euenit, sed ex prouidentia scientia, & intentione ipsius. Addit vero casuales, & fortuitos esse respectu Dei, non, ut seipso ac per se ipsum operatur, sed, ut mediate per causas operatur particulares: atque hoc modo vitare videtur absurdum illud, quod ex absolute dicta propositione illa prima inferebamus: nempe monstra, & fortuitos nobis euentus diuinæ prouidentie absolute non subiacere. Infert autem inde: respectu Dei, ut per causas particulares etiam operatur casuales simul, & fortuitos esse monstrosos effectus & casus omnes, & non casuales, & fortuitos, intentos, & non intentos pro causis per quas mediate operatur diuersitate. Quod enim, ait, ouis à lupo rapiatur, ut per ouem mediate operatur Deus, fortuitum, & casuale, & prater Dei intentionem est: secus autem, ut mediate operatur per lupum; nam per ouem eius conseruationem, ac subinde à Lupo non deuorari intendit, ac vult; ut autem mediate operatur per lupum huius esum, & cibum ac subinde ouis deuorationem vult, & intendit.

2. Certe si additionis huius doctrinam solum Syrenius posuisset (quidquid de eius veritate sit, ut infra videbimus) nihil censura dignum, atque errandi periculo obnoxium doceret. Sed tamen cum propositionem primam absolute posuisset, censoria virga manet obnoxius: maxime cum additionis huius doctrinam, & exemplum ad confirmationem, & explicationem absolute suæ propositionis illius primo posita, potius quam ad moderationem, & temperatam adhibuerit: in quo à bona etiam consequentia deficit. Etenim à propositione solum secundum quid, & cum addito vera, absolute inferre, & admittre mala aperte consequentia est, quam ne pueri quidem logici patientur. Sed Syrenius nec semel, nec dissimili erroris periculo eo inferendi genere usus est. Nam libro quinto de diuina Prouidentia capite 12. sub init. voluntates, & operationes nostras prauas, temerè, & fortuito etiam respectu Dei vtique euenire fatetur nos catholicè posse eodem consequentiæ vicio docuit, ut ex ipso recitabamus questione tertia, certamine primo, numero secundo; id quod probat: quoniam illæ omnes contra Dei voluntatem, ac subinde intentionem eueniunt: cum tamen, ut absolute fortuito, & casu respectu Dei vtique euenire, ac subinde diuinæ prouidentie non subesse dici non solum catholicè, sed vere adhuc, posset, oportere, ut neque ex scientia (iuxta Boëtij & reliquorum Doctorem memoratam casus & fortuiti definitionem) neque ex voluntate permissua Dei prauæ nostræ voluntates & operationes euenirent & hæc ne aliquis ad Syrenij doctrinam offendar præcauisse sit satis.

3. Tutius bonæ consequentiæ attentior Pernotus 7. propugnaculi capite septimo, numero quarto docet monstrosos effectus casuales & fortuitos esse non quidem absolute Deo, seu respectu Dei, sed solum respectu primariæ intentionis Dei, licet respectu intentionis secundariæ Dei ipsius casuales, & fortuiti, quare nec Deo absolute casuales & fortuiti sint; nec tales esse Deo dici absolute possint. Probat: quia Deus intentione primariæ, & quasi de suo, atque ex se habita non, nisi bonum, & perfectum intendit: cuiusmodi monstrosi, &

defectuosi effectus non sunt: quare nec possunt esse contra prater. imò, & contra primariam Dei intentionem, casuales subinde ac fortuiti respectu primariæ intentionis Dei euenire. Respectu autem secundariæ Dei intentionis, quam non ex se, ac prius de suo, sed attento causarum naturalium influxu & concurrentia, cum effectibus illi producendi sunt, ac producuntur, nec casuales nec fortuitos esse: Cum Deus exigentia coniuncti illius causarum annuere intendat; ex quo non casu quidem, sed naturaliter defectuosi illi, & monstrosi effectus procedunt id quod è Sancti Thomæ sententia esse videtur questione 23. de veritate articulo secundo dicentis. De prima intentione natura esse, quod animal perfectum producat, sed, quod producat animal imperfectum est ex secunda intentione natura: quia ex eo, quod non possit trahere suam imperfectionem trahere formam perfectiorem, trahit ei id, cuius est capax.

4. Denique (ut omnes Dei prouidentiam erga effectus defectuosos, & malos ac fortuitos, & casuales opinioniones immediatè, & directè attingentes referre aboluimus) Molina noster 1. part. quæst. 22. artic. 4. dicitur Deum effectum casualium infortunatorum, qui ex libera creaturæ operatione (etiam non praua moraliter) procedunt, immediatam prouidentiam non habere, sed solum præscientiam, & permissuam voluntatem: ut satisfactionem libera sua voluntate, & determinatione, autem ingredientis ad natandum, & similium. Cum autem mediatam prouidentiam in Dei scientia, & voluntate permissua Dei, nec nisi ob finem vtique aliquem habenda admittat, casuales, & fortuitos respectu Dei esse omni sensu negat. Dixi hanc solum Molinæ opinionem restare, ut omnes hæcenus excogitata opinioniones immediatè & directè Dei prouidentiam erga monstra, & mala physica & infortunatos effectus casualesque, & fortuitos attingentes recenserent: indirectè enim per consequentiam, & mediate ad eas etiam spectant: an Deus faciat, ac velit monstra, & casuales defectus, & fortuitos monstrosos, & defectuosos realiter formari sint. Negant quippe Sancti. Bonauent. in 1. d. 17. artic. 1. questione 2. corp. & ad argumenta. Richard. Abi artic. 4. corp. & ad argum. quia casuales & fortuiti effectus sunt defectus intentionis in causa, quæ à Deo non est: secundò: quia temerarium, quia tale, non est à Deo vtatur. Tertio: quia, si à Deo casus & fortuitus quia tale sit, & causetur, erit fortuitum & casuale respectu Dei.

5. Sit prima conclusio. Monstrosi, & casuales effectus tales non sunt respectu Dei, ac subinde diuinæ subiacent prouidentie. Probat ex Sapientia. 1. cap. 1. vbi de scientia Dei practica (quæ idem quod prouidentia, nec sine Dei voluntate est) dicitur. *Mem. 12. (in antiquam fiant: monstrum autem in principis casualitatis fortuitis est: respectu autem eius, qui aliorum eorum scientiam practica, & voluntatem præhabet, casus fortuitus & prater intentionem non est, cum casus (ex Boëtio iam recitando, Aristotele, Philosophis & Theologis cunctis) non solum non intentus, sed inopinat ei, cui casus, & fortuitus est, esse prius debet: inde Boëtius 5. de Consolat. prola 1. circa medium nullum respectu collectionum causarum omnium, à quorum multo per se causetur, casum esse posse concludit. Sic enim (ait) eueniente in ordinem cuncta Deus loci esse solus meriti reliquos potest.* Vnde statim colligit cum Aristotele, & aliis Philosophis casum solummodo respectu causæ particularis illam neque intendit, nec per se causantis esse posse: sic autem inferius concludit. *Itaque igitur definire casum: esse inopinatum, & ex consequentiæ causis, quæ ob aliquid geruntur, effectum. Conuenit vero, atque confluere causas facti ordo ille invariabilis connexionis procedens: qui de prouidentia fonte descendit, & eas suis temporibus disponit: quod exemplo bonorum ex eodem fonte manantium, & iterum in eundem alium confluentium illustrat metro 1. Nazianz. orat. 3. contra Iulian. col. 4. numero 13. Velut per circuitum quodam mundum hunc vniuersum gubernat, ac moderatur: & que omnes nostras fluctuant, simul, mouentque fluctuant, & quæ per mutationes quidem mouentur, ac fluctuant, & quæ per mutationes, aliaque aliter se habeant, ut quæ-*

non ad diuinam providentiam ordinem, & constitutionem fixa, & stabiles sunt; etiam per contraria gradiantur, orat. 1. in plag. gradin. colum. 2. n. 4. exponit unde huiusmodi plagæ, & flagra oriuntur, & quæ sit eorum ratio: verum inordinatus quidam, ac praposterus, & gubernationis omnis expertus universitatis motus ac temeritas; tanquam videlicet, nemo sit, qui rebus moderandis præsit, & denique casus hac ferat? An potius universa eam verum moles providentia frano (cui casus non est) eam ducente in adversum moveatur, & collocetur? Hoc vtiq.

6. Augustinus quæstione 4. ex octoginta tribus init. Quidquid casu fit, temere fit: quidquid: mere fit, non fit providentia. Si ergo casu aliqua sunt in mundo, non providentia universis mundis administratur: atque à negatione consequentis negationem antecedentis ita concludit: Illud bonum cuius participatione sunt bona cetera, quæcumque sunt, non per aliud, sed per seipsum bonum est quam diuinam etiam providentiam vocamus. Nihil igitur fit casu in mundo, scilicet respectu Dei, cuiusque providentia; per quam fit: in Plal. 31. ad id verum tam in diuino aquarum multarum aut: si casibus reguntur homines (etiam respectu Dei) nulla providentia, aliquid geritur. Et 3. de Trinitate capite 2. sub init. de seculis luminarum & raro existentes: etiam specio: syderum, & terra motus, & monstrisq. parvis animalium, & quæcumque similia, quorum nihil fit sine providentia Dei. 5. de Genes. ad littid. Plalm. 148. ignis grando, nix, glacies, spiritus procellarum, & quæ faciunt verbum eius: notat contra putantes partem aeris inferiorum casu non providentia agi dictum esse: his verbis. Nihil enim, tam videtur casibus volui, quam omnes ista procellosa, & turbulenta qualitates; quibus cæli huius inferioribus (quod non immerito terra nomine deputatum est) facies variatur, & vertitur: sed, cum addidit: quæ faciunt verbum eius: satis ostendit eorum quoque verum ordinem diuino subditum imperio latere nos potius, quam universitatis diuine nature. Prosper in eadem Plalm. verba. Quorum nihil fortuitis moribus subiacet: & singula quæque eius letitia seruiunt, qui, ut vult de omnibus, atque in omnibus secundum causas occultas ratione operatur: & sent. 28. ex Augustiniani. Cum Saluator dicit unum passerem non cadere in terram sine voluntate Dei, & quod senem ægi, quod post paululum mitemum est in clibanum, ipse tam formet ac vellet: nonne conformatur non solum istam mundi partem rebus mortalibus, & corruptibilibus deputatam, verum, etiam viliissimas eius, abiectionissimasque particulas diuine providentia regi: ne fortuitis perturbati moribus ea, quorum casus comprehendere non possumus asserimus? Anselmus circa med. elucid. rogat. Actidit quia casu? Respondetur. Nihil omnino sed ordinatione. Inferiuscule, Casus nihil est. Scriptum autem est (Job. 1.) nihil in terra sine causa fit.

7. Ratio prima. Casus est inopinatus euenus, ex Boetio recitato numero quinto & Philosophis & Theologis cundis: ergo respectu Dei omnia præscientis, autemque eueniant, nihil est casus. Unde thesauri inuentio à sorsore scientie inveniendum casus ipsi non est: ut bene Aristoteles secundo Physicorum capite quinto & sexto à textu 51. Secunda ratio: quia casus debet esse præter intentionem, & ordinem causantis, cui casus est, & quod subinde causa illius per accidens sit, ut ait Aristoteles citato capite 5. Damascenus 2. fide capite 2. circa medium, omnes Philosophi & Theologi. Nihil autem, quod ex præscientia alicui euenit præter omnem eius intentionem, etiam permissum, euenit. Nihil autem est quod non ex scientia Dei sit, ac subinde intentione, permissum saltem, si praua actio est, & ordinatione postitua, si solum physice malum, & defectuosum sit: ergo nec casus respectu Dei. Confirmatur: quia nullus effectus extrahitur ab ordine, & intentione cause vnius adhuc particularis, ut casus respectu illius esse possit, nisi per aliam causam impediendam cause illius ordinationem, & determinationem de sese ad agendum: quod ab aliqua causa accidere cause primæ vniuersali l eo repugnat. Vergetur: quia monstra, portenta rarique, & casuales effectus omnes vitra intentionem physicam, & naturalem exigentiam coniungunt causam naturalem consequentem ad cuiusque effectus productionem, non sunt, sed iuxta coniuncti illius determinatam actiuitatem, & exigentiam; tamen respectu cause cuiusque illius coniuncti, nec iuxta determinatam actiuitatem, & exigentiam, seu intentionem sit: quare, etsi huic sit casualis, secus autem omnium coniunctio: ergo multo minus erit præter Dei, illud coniunctum libere, & ex aliquo sine disponentis intentionem. Tertia ratio: quia causa respectu cuius euentus casualis est, non est causa per se euentus casualis, sed per accidens: atqui Deus nullus effectus potest esse casualis respectu Dei. Maiore est Aristotelis secundo Physicor. capite quarto, textu quarto collato cum capite sexto, text. 66. & 67. Sancti Thom. 3. contr. gent. capite 86. med. & 1. parte, quæstione 19. articulo sexto corp. & 1. 2. quæstione 109. articulo primo ex Auicenna 10. metaph. capite primo, idcirco reducente effectus sublationum in motum celorum, Sanctus Bonaventura in 1. d. 37. articulo secundo, quæstione secunda, in sed contra Oxami quodlib. primo, quæstione 17. Richard. ea d. 36. articulo quarto, quæstione 1. ex Auicenna 1. Physicor. cap. 14. Damasceni, Nemesij proxime, ac Philosophorum & Theologorum omnium minor probatur: quia causa omnis per accidens in causam superiorem aliquam per se reduci debet: ut idem docent; quod supremæ causæ Deo repugnat.

8. Ob præfatas rationes naturales, seu demonstrationes, nihil in vniuerso monstrum, & casuale respectu Dei esse; sed, quidquid tale respectu cause aliquis secundæ particularis est, ex scientia intentione, & providentia Dei euenire docent Philosophi Sapientiores citati, & recitati à nobis quæstione tertia, certamine 1. ab init. ad numerum 5. inclusive item Ammonius in Porphyrium. Ioannes Grammaticus in 2. Physicor. ubi etiam Simplicius, & in 1. de celo text. 51. quibus alioribus fidei nostræ fundamentis innitentes consentiant Catholici Theologi omnes ad vnum. Magister in 1. d. 4. cap. voluntas ergo ubi omnes eius interpretes ex Augustino 3. de Trinitate capite secundo sub init. à nobis recitato supra Alexand. 1. part. quæst. 26. metaph. 4. 2. 2. Magnus Albert. 1. part. quæst. 67. metaph. 3. Sanctus Bonaventura in 1. d. 45. dub. 4. & in 2. d. 37. artic. 2. quæst. 2. Sanctus Thomas 1. part. quæst. 19. artic. 6. corp. quæst. 22. artic. 2. ad 1. ubi eius interpretes omnes Caictan. Bafiez. Valsequez, Molina, Zúmel & reliqui, & quæst. 103. art. 7. ad 2. & 3. quæst. 116. art. 1. corp. & ad 2. 3. cont. gent. capite 92. verit. fin. quæst. 2. de verit. art. 14. ad 5. quæst. 3. articulo 8. ad 3. Richard. in 2. d. 37. toto art. 4. maxime q. 2. Carthus. in 1. d. 39. quæst. 3. col. 2. §. Præterea de hac materia. Durandus ibi quæst. 3. art. 2. n. 9. Capreolus in 1. d. 40. artic. 2. concl. 13. Eggydius in 2. d. 11. quæst. 1. articulo 2. corpor. Okam. proxime Henric. quodlib. 6. quæst. 19. præcipue à medio, Ferrara 3. cont. gent. cap. 93. paucisque verbis scholæ omnes Thomistica vtiq. Dominicana, & Iesua nostra, Scotica, Nominalis, & Durandina Porro ex dictis hæcenus eius quæstionis (an aliquid in rebus & actionibus liberis nostris, etiam prauis contingens respectu diuine providentia dici debeat?) facilis se dat resolutio vnica conclusione negatiua: omnis finis variis conclusionibus, contra quinq. modos affirmandi propositos à nostro Ruiz disputatione prima, sectione noua, & rationibus aliis postremæ, & generalis sue conclusionis, ab statim assignanda missis etiam.

9. Sic ergo secunda negatiua conclusio: quia effectus omnes naturalium causarum ab efficaci natura sua Dei voluntate, & providentia necessario, & ex antecedente necessitate natura, & causalitate ipsorum productionem proueniunt: quare, & ita sunt, ut ne pro priori quidem nature ad sui absolutam positionem, posita diuina de ipsis providentia poterint non poni: quare nec libere in se ponuntur, ac diuine providentia coniunguntur ut illi non coniungi absolute potuerit, ac subinde illi contingenter iungantur. De liberis nostris actionibus perperam schola Thomistica Dominicana inde contingentiam respectu diuine providentia negat: quia hæc decretum prædetermina-

H h 2 cium

Christoph. de Ortega de Deo Vno, Tomus II.

tium earum necessario claudat; nec multo melius e nostra; Thomistica etiam, seruata aliquot: quia earum praefinitionem scientia media regulatam includat: vtriusque enim libertatem nostrarum voluntatum & actionum euerit (et clarius & notius primo decreto quam secundo) satis contendimus t. r. de Deo vno controu. 3. d. 1. & tom. hoc 2. contr. de volunt. d. vlt. Pennotus vero contra 5. propugnat aculum, vt libertatem arbitrij & operationum nostrarum seruet illam earum contingentiam respectu diuinae prouidentiae admittit, cui praefuit Conradus 1. 2. q. 79. art. 1. §. Nota talis inquam: sed hi etiam aberrant a vero: quia, cum diuina prouidentia de liberis nostris actionibus nullam de sese intrinsecam connexionem, & efficaciam includat, sed solum ratione scientiae mediae, qua regulatur connexionem habeat, quae logica solum, & consequens est, & necessitatem solum consequentem habet coniunctionis cum effectu purificata conditione, & eius seruat respectu arbitrij nostri contingentiam, non minus quam effectus ipse liber, à quo demum scientiae & prouidentiae positio pendet, suae causae libertatem non laedit, etsi necessario, ac non contingentem ex suppositione, quod sit, seu quamdiu esse debeat de quo d. 2. & t. r. de Deo vno cap. & hic contr. 7. de scientia, qua praedestinatio & decretum auxilij efficaciam collatum regulantur, agentes dicemus quae nunc proximas conclusiones apparenter oppugnant tertia conclusionem disparent.

10. Dico tertio contra citatos num. 4. sine. Monstra, & casuales, & contingentes nostros effectus qua tales, & casuales sunt, vult & causat Deus: Non loquor de praeiis hic, & nunc actionibus nostris, quae solum permittit, nec adhuc interpretatur, sed serio prohibet, & auersatur, atque vt non sint quantum satis est, & ultra ex parte sua facit, & praestat, de monstris & casualibus naturalibus. Probatur: quia monstrum ex Aristotele 4. de generat. animal. cap. 4. & 2. Physic. text. 83. & Doctoribus cunctis. *Monstrum est effectus naturalis à sui agentis naturalis perfectione raro degenerans: vt homo v. g. biceps, aut monoculus.* Atqui Deus vult, ac sua prouidentia facit, & disponit, vt effectus à sui agentis perfectione raro degeneret fiat: ergo vult, & causat monstrum qua tale. Probatur minor: quia vult & causat Deus, itaque prouidentia disponit coniunctum causarum omnium consensum, aut ita degeneres, & raro à suae causae perfectione egrediantur, & fiant. Quo ipso argumento de casualibus aliis effectibus, non adeo raris, & similiter de contingentibus, & liberis nostris actionibus non prauis moraliter. Probatur: quia ad vtrorumque casualitatem, & contingentiam collectionem causarum, vt casu respectu causae particularis cuiusque, & actiones liberae, & contingentes, non prauae à nobis fiant Deus disponit, vt bene obseruat Sanctus Thomas 1. part. quaest. 19. corp. fin. & quaest. 22. art. 4. corp. fin. & prior Dionysius 4. de diuin. nomin. Nec tamen inde (vt ij contra quos datis conclusionibus pugnamus contendunt) inferitur respectu diuinae prouidentiae effectuum monstruositatem, casualitatem, & contingentiam intendentis, & causantis, monstruosos, casuales, & contingentes esse: sed solum respectu causae particularis, à cuius perfectione raro effectus monstruosus degenerant, & à cuius intentione, naturalique determinatione, & exigentia, ac ordine physicoe agentis liberi, praescientia etiam, & ordine intentionali recedunt, casuales: ac denique contingentes, & liberi effectus respectu nostri, à quorum indifferenti potestate liberi sunt, & denominantur.

11. Ino vero inde potius euincitur, nec monstruosos, nec casuales, nec contingentes effectus esse respectu Dei eiusque prouidentiae erga monstruositatem, casualitatem, & contingentiam respectu causarum particularium secundarum cum id ipsum, & praesciat, & intendat, & causet, vel permittat saltem Deus: quare nec praeter eius scientiam, intentionem, directamque casualitatem, & virtutem, alio, quam, quo tendebat, ab illa alia causa detortam, monstruositas, casualitas, & contingentia illa procedit: ac subinde, nec respectu Dei monstruosus, casualiter, & contingenter sit, ac est; fieret autem & esset, ni directè praescita, intentata, & causata vel permittita à Deo fuisset. Confirmatur: quia vt bene Sanctus Thomas

quaestione 22. articulo secundo ad 2. *Corruptiones, & defectus in rebus naturalibus dicuntur esse contra naturam particularem; sed tamen sunt de intentione naturae vniuersalis; in quantum defectus naturae est in bonum alterius, vel totius vniuersi.* Vocat autem naturam particularem, quae rei cuiusque est; vniuersalem rerum coniunctam, ex quo defectuosi calidiores effectus proueniunt, quatenus altera aliorum, vel omnes in vniuersi commodum naturae inclinationem propendent, vel Deum, qui eis commodis intencus, totus de ea naturae propensione prouidit. Et hac quidem doctrina penetrata, vnde contra praefatas conclusiones aduersariorum argumenta, quae ex illius attentione minore orta sunt, prorsus evanescent; vident illa, qui vult, apud nostrum Ruiz sectione septima ad iura, & solutiones sectione octava, vbi numero decimo quarto, argumento aduersariorum à simili delumpto et miraculo, quod tale esse aiunt respectu Dei nostras & suas conclusiones confirmat, quia respectu Dei nullum miraculum esse potest vt Sanctus Thomas bene obicitur 2. part. quaestione 105. articulo octauo corp. finem. *Nihil potest dici miraculum comparatione potentiae diuinae: quia quodcumque factum diuinae potentiae cum naturae est minimum.* Quantumvis respectu potentiae creatae magnam sit, & excedens. Vnde argumento aduersariorum inuerso legitime inferitur: respectu Dei, cuiusque prouidentiae nihil contingens, casuale & monstruosum esse: ex priori Sancti Thomae testimonio, & dicta quaestione tertia de Dei erga actiones prauis prouidentia, quomodo monstra, & defectuosi effectus, etiam naturalis physicae sint in se, possunt vniuersi maiori perfectione inferuire, vel rei alterius bono, ac obinde à Deo ordinari, ordinari, ac prouideri, vel etiam ob finis alios, quibus inferuire valent, libere à Deo praedestinari, vt vltius addebamus, & quidem est intra suas species defectuosae monstra sint, aut aliquid diuinae bonitatis physice participant, & imitantur vt amati à Deo possint, & amantur, cum ab eo de facto, & absolute sunt.

12. Dico quarto contra nostrum Molinam, informatam euentibus ortis ex liberis creaturae actionibus, & applicationibus, etiam prauis, non permittit solum, sed positum erga illos prouideri Deus: dixi ortis ex liberis actionibus etiam prauis, non autem de actionibus etiam prauis, quae sunt euentus nobis omnium iustissimi. Eis quippe Catholici omnes cum Molina conveniunt Deum permittit solum voluntate prouideri. Nec de eis Molina specialem hanc suam conclusionem posuit. Probatur conclusio: quia, etsi libera creaturae actione effectus informati pendant, verbi gratia, suffocatio ingredientis libere ad natandum, vel gradus vltro per anfractum, vel eminentiarum calamina lubrica, & gressu difficilia praecipitium; tamen ut suffocatio, vel praecipitium, & similia de facto eueniant plura alia positiue consunt, & plura impediunt remouentur. Accedit, quod eorum pleraque effectus praedestinationis sunt, vt in gratia decedant, qui, si infortunatis illis effectibus perirent, à gratia sua peccando deciderent; alij vero, si naufragio diuitias perdetent aliudve infortunium incurrerent, nec à peccato resipiscerent, quod prosperis potius euentibus augerent. Certum autem est effectus omnes praedestinationis, & media omnia nos ad meliorem frangem aduocantia, non permittit solum, sed positiue ipsorum voluntate à Deo prouideri. Denique plerumque in poenam peccatorum infortunia maxime posita, & iustissima voluntate, & prouidentia Deus disponit.